

[Aksel Larsen.]

jeg ikke mærket noget til, at der har været en Meningsforskel mellem Regeringen og den saakaldte Opposition. Man maa derfor undskyldte, at jeg ogsaa paa dette Punkt anser en Diskussion for temmelig overflødig.

Jeg kommer saa til det Omraade, der vedrører Retsplejen og Retsvæsenet, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har været en Del inde herpaa, saa det maa vel ogsaa være mig tilladt at underkaste det Gebet en lille Undersøgelse. Det ærede Medlem finder det paa Tiden, at Sagen mod det ærede Medlem Hr. Thomsen for hans Beskyldning mod Kvægeksportudvalget kommer for Retten og faar en Afslutning. Nu kan man mene, hvad man vil om den Form, hvorunder Beskyldningen blev fremsat; Faktum er, at Beskyldningen blev fremsat af et æret Medlem af dette Ting, der naturligvis havde Pligt til at fremkomme med de Ting, han mente burde rettes og paatales, men det ærede Medlem Hr. Christmas Møller sluttede ved denne Lejlighed op bag Justitsministeren og erklærede, at her skal under alle Omstændigheder komme Straf og ikke Undersøgelse, og først da det ærede Medlems mere sagkyndige Partifæller greb ind og belærte ham om noget andet, erkendte han, at det vilde være rart, at Sagen ogsaa blev underkastet en Undersøgelse.

Denne Undersøgelse er trukket i Langdrag; det er der saa mange Ting, der gør, det gør f. Eks. ogsaa en anden Sag, som er fuldkommen parallel med denne, en Sag, der ogsaa drejer sig om en Anklage mod en offentlig Institution eller en offentlig Embedsmand, men hvor man ikke vil følge den samme Praksis, nemlig Spørgsmaalet om Anklagen mod det politiske Parti og dets Chef Andreas Hansen. Der har Justitsministeren uimodsagt af Demokratiets og Ytringsfrihedens Riddere kunnet erklære: I denne Sag skal intet blive undersøgt, men derimod skal den, der fremsatte Sigtelserne, under alle Omstændigheder straffes. Det staar i Rigsdagstidende, saa det kan ikke bortdiskuteres.

Naturligvis var Justitsministeren ikke fuldkommen klar over, hvad det hele drejede sig om, ellers havde han nok ikke fremsat disse Ting. Jeg erklærede ved den Lejlighed, at naar Regeringen ikke gav Andreas Hansen Ordre til at rense sig ved Sagsanlæg, var det, fordi den følte, der var noget galt fat, det kunde blive vanskeligt. Senere har Regeringen set sig nødsaget til at gøre dette, men saa har den gennem

Samarbejde med Andreas Hansen og hans overordnede gjort, hvad den kunde, for at vanskeliggøre, at Sagen overhovedet kom til en Realitetsbehandling. Ved Retssagens første Behandling gav Andreas Hansen selv Samtykke til, at en Række Papirer fra andre offentlige Retssager, som altsaa skal være offentlig tilgængelige, blev anvendt som eventuel Dokumentation i den foreliggende Sag, hvor det dog maa være mig tilladt at føre Sandhedsbevis. En Time efter, at han havde givet denne Tilladelse, hentede hans overordnede, Politiinspektør Stamm, de paagældende Papirer i Byrettens Arkiv, men nægtede at stille dem til Raadighed. Senere har han set sig nødsaget til at tilbagelevere dem; saa har Byretten nægtet at stille dem til Raadighed i Sagen. Afgørelsen er appelleret til Landsretten, der har underkendt den, og nu ser vi det Særsyn, at Justitsministeren giver Tilladelse til, at Landsrettens Afgørelse paakæres til Højesteret. Det kan kun tolkes i den Retning, at Justitsministeren og med ham Regeringen er af den Opfattelse, at disse Papirer ikke bør anvendes under den foreliggende Sag, fordi de kan være skadelige for det politiske Politis Prestige. Det hænger nøje sammen med Justitsministerens hele Holdning over for Politiet og i dette konkrete Tilfælde over for Politiinspektør Stamm. Politiinspektør Stamm tilbød, at Papirerne kunde stilles til Dommerens private Raadighed, hvis han vilde garantere, at han ikke viste dem til Aksel Larsens Sagfører. Det turde være et enestaaende Tilfælde i dansk Retspraksis, men det falder naturligvis ikke Justitsministeren ind at belære sin Politiinspektør om, at det kan man ikke.

I den Sag, der for Øjeblikket behandles for Østre Landsret, den saakaldte Leunbach-Sag, ser jeg af Aviserne, at Statsadvokaten, en af Justitsministerens Embedsmænd, i Dag til Støtte for sin Anklage har kunnet fremlægge hemmeligt Materiale fra den Svangerskabskommission, som Rigsadvokaten er Formand for. Det er et stift Stykke, at den Slags Ting kan lade sig gøre. Jeg tvivler ikke om, at Justitsministeren med hele det reaktionære Grundsyn, som er ham egent, finder dette i bedste Orden, naar det paa en eller anden Maade kan ramme dem, der staar paa Frisindets Side i Retssagen.

I den dertil egnede reaktionære Presse har man haft saa kolossalt travlt med en Episode, der forefaldt under Sagen i Landsretten, nemlig at Tilhørerne efter et Vidneudsagn af Professor Christiansen ikke kunde